

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

í t é l e t e

Az ügy száma: Kfv.V.35.156/2021/8.

A tanács tagjai: Dr. Darák Péter tanácselnök

Ságiné dr. Márkus Anett előadó bíró

Dr. Demjén Péter bíró

A felperes: felperes

(cím1)

A felperes képviselője: dr. Villányi-Kollár Márta ügyvéd

(cím21.)

Az alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(cím3.)

Az alperes képviselője: dr. Takács Dániel András kamarai jogtanácsos

A per tárgya: adóügyben indult közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes (28. sorszám alatt)

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Fővárosi Törvényszék 2021. január 12. napján kelt 42.K.702.3525/2020/24. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 42.K.702.352/2020/24. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-budapesti Adó- és Vámigazgatóság (a továbbiakban: elsőfokú adóhatóság) a felperesnél a 2010. január 1. - 2012. június 30. időszakra egyes gazdasági események valódiságának vizsgálatára irányuló ellenőrzést rendelt el, melynek megállapításai alapján folytatta le a 2011. és 2012. évi valamennyi adókötelezettség ellenőrzésére vonatkozó eljárását az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 87. § (1) bekezdés a) pontja alapján. A másodfokú adóhatóság két alkalommal - a 2013. augusztus 8. napján indult alapeljárásban, majd a megismételt eljárásban - megsemmisítette az elsőfokú adóhatósági határozatot, melyet követően az újabb megismételt eljárásban az elsőfokú adóhatóság a tárgyi ügy szempontjából releváns határozatot 2299499307 iktatószámon hozta meg. Ezzel a fenti ellenőrzés realizálásaként több adónem tekintetében állapított meg a felperes terhére adókülönbözetet, összesen 107.983.000 forint összegben, az adóhiány utáni 177.919.000 forint adóbírság kiszabása, és 20.886.000 forint késedelmi pótlék felszámítása mellett; továbbá mulasztási bírság kiszabásával is élt: az adólevonási kötelezettség elmulasztása miatt 160.000 forint, a be nem jelentett alkalmazottak foglalkoztatása miatt 2.800.000 forint összegben.

[2] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes az elsőfokú adóhatóság határozatát helybenhagyta. Határozatában egyebek között rögzítette, hogy a NAV Közép-magyarországi Büntügyi Igazgatósága a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő költségvetési csalás

bűntett elkövetésének gyanúja miatt 2017. december 28. napján ismeretlen tettes ellen nyomozást rendelt el.

A felperes keresete, az alperes védírata

[3] A felperes keresetlevelet terjesztett elő az alperes határozatával szemben, a kereseti kérelmében kérte a határozat megsemmisítését és az adóhatóság szükség szerinti új eljárásra kötelezését; másodlagosan a határozat megváltoztatását és az adókülönbözet 0 forintban történő megállapítását. Hivatkozása szerint az alapeljárás megindításakor hatályban lévő szabályok szerint a 2012. évi társasági adó megállapítás kivételével a többi megállapítás 2018. június 30. napjával elévült, hiszen alapesetben a megállapíthatóság 2017. december 31. napján évült volna el, de a megismételt eljárásra tekintettel további 6 hónappal meghosszabbodott az elévülési idő, amely 2018. június 30. napján következett be. E körben utalt a BH2015. 115. számon közzétett eseti döntésre. Kiemelte, hogy a megismételt eljárásokon kívül semmilyen olyan egyéb tény vagy körülmény nem merült fel, amely az eljárás nyugvásához vagy megszakadásához vezetett volna. Azt is hangsúlyozta, hogy az elévülés nyugvásával kapcsolatos büntetőeljárás figyelembevétele 2014. január 1. napjától hatályos rendelkezés, és ezen időponttól került be az Art. 164. § (1a) bekezdésének szövegezésébe. Rögzítette, hogy figyelemmel a 2013. évi CC. törvény 181. §-ára, nincs olyan átmeneti rendelkezés, amely kimondaná, hogy ezt a szabályt a folyamatban lévő eljárásokra is alkalmazni kell.

[4] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte. Kiemelte, hogy a 2012. december 31. napjáig hatályban volt Art. 164. § (1) és (13) bekezdése alapján elévült volna az utólagos adómegállapításhoz való jog 2018. június 30. napján, azonban az elévülést szabályozó további rendelkezésekre is figyelemmel kell lenni. Ezt táblázatos formában, az érintett adónemek felsorolásával szemléltette, feltüntetve az első eljárás miatti hat hónapos meghosszabbodást. Hozzátette, hogy azt is tekintetbe kell venni: az Art. 164. § (1a) bekezdés b) pontja és (1c) bekezdése alapján a 2017. december 28. napján elrendelt nyomozás folytán az elévülés nyugodott, az elévülés nyugvása ettől az időponttól kezdődött, így a másodfokú határozat 2018. október 10-i kiadmányozásakor az utólagos adómegállapításhoz való jog nem évült el.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság az ítéletével az alperes határozatát az elsőfokú adóhatóság határozatára is kiterjedően megváltoztatta akként, hogy a 107.983.000 forint adókülönbözet összegéből 81.991.000 forint adókülönbözetet törölt (a 2011. évi társasági adó, foglalkoztatót és biztosítottat terhelő egészségbiztosítási és munkaerő-piaci járulék, rehabilitációs hozzájárulás, szakképzési hozzájárulás; a 2012. január-november időszaki biztosítottat terhelő egészségbiztosítási és munkaerő-piaci járulék, biztosítottat terhelő nyugdíjbiztosítási járulék, szociális hozzájárulás, valamint 2011. december-2012. novemberi időszaki általános forgalmi

adónemek tekintetében), a fennmaradó adókülönbözetet összesen 25.992.000 forintban állapította meg az érintett adónemekben. Kötelezte az alperest, hogy a 25.992.000 forint adókülönbözeti utáni adóbírságot és késedelmi pótlékot számítsa ki, a számításról a bíróságot és a felperest tájékoztassa azzal, hogy a fizetési kötelezettség összege az alperes számítását jóváhagyó bírósági végzéssel válik az ítélet részévé. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

[6] Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy nem vitásan a felperessel szemben az elsőfokú adóhatóság eljárása 2013. augusztus 8. napján indult. Az Art. 164. § (1c) bekezdését a 2013. évi CC. törvény (a továbbiakban: Módtv.) 181. §-a iktatta be akként, hogy a Módtv. 346. § (4) bekezdése szerint ezen törvényi rendelkezés 2014. január 1. napján lép hatályba. Mindezeket túl a Módtv. 188. §-a az Art. 200. §-át egészítette ki a hatálybalépésre vonatkozó átmeneti rendelkezésekkel oly módon, hogy meghatározta, mely módosított jogszabályi rendelkezéseket kell alkalmazni a folyamatban lévő eljárásokra. Indokai szerint – figyelemmel a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvényre (a továbbiakban: Jat.), annak 15. § (1) bekezdésére - a felperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy az Art. 164. § (1c) bekezdésében rögzített, elévülés nyugvására vonatkozó rendelkezés a felperessel szemben 2013. augusztus 8. napján megindult eljárásra nem alkalmazható, az csak a 2014. január 1. napját követően indult eljárásokban irányadó. Megállapította, hogy nem foghat helyt az alperes azon hivatkozása, mely szerint az Art. 182. § (1) bekezdésében foglalt szabály szerint a fenti rendelkezés a 2014. január 1. napját megelőzően indult eljárásokban is alkalmazandó. Hivatkozott az elévülés kapcsán a Kúria eseti döntéseire, így a Kfv.I.35.454/2017/8. számú, valamint a Kfv.I.35.195/2014/4. számú ítéletekre.

A felülvizsgálati kérelem

[7] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet a törléssel érintett, felsorolt adónemek és jogkövetkezmények tekintetében helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot e körben utasítsa új eljárásra és új határozat meghozatalára a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 121. § (1) bekezdése alapján. Kiemelte, hogy álláspontja szerint az ítélet sérti a Kp. 85. § (5) bekezdésében, 89. § (1) bekezdés a) pontjában, 90. § (1) bekezdésében foglaltakat és nem tesz eleget a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdésének. Ezen túl az Art. 164. § (1) bekezdésébe és 164. § (1c) bekezdésébe ütközően az ügy érdemére kiható módon jogszabálysértő.

[8] Az Art. 164. § (1c) bekezdéséhez fűzött indoklásra utalt, és kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság jogértelmezése alapjaiban téves, mert figyelmen kívül hagyja a Jat. és az Art. egymáshoz való viszonyát, és azt, hogy ez utóbbi jogszabály átmeneti rendelkezéseiben általános jellegű hatályba léptető rendelkezés is található: az Art. 182. § (1) bekezdése szerint e törvény rendelkezéseit kell alkalmazni a hatálybalépésekor jogerősen el nem bírált ügyekben. Ebből következően - álláspontja szerint - a Jat. előírásainak alkalmazására nem kerülhet sor. A perbeli esetben ugyanis van olyan jogszabály, - a régi Art. - amely a Jat. megfogalmazása szerinti „eltérő rendelkezést” jelenti. Az Art. 164. § (1c) bekezdése és 182. § (1) bekezdése együttes értelmezéséből ezért az a következtetés vonható le, hogy a

büntetőeljárás elévülésre gyakorolt hatásával kapcsolatos jogszabályi rendelkezést a folyamatban lévő ügyekre is alkalmazni kell; a Jat. a lex generalis, míg az Art. a lex specialis.

[9] Megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság által felhívott eseti döntés, a Kúria Kfv.I.35.195/2014/4. számú ítéletéből a fenti alperesi álláspont helytálló volta következik. Abban a perben ugyanis azt vizsgálta az eljáró tanács, hogy a Jat. 15. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakkal együtt kell-e értelmezni az Art. (abban az ügyben érintett) elévüléssel kapcsolatban hatályba lépett új rendelkezéseit, vagy kizárólag az Art. ezen új szabálya alkalmazható-e, és a Kúria egyértelműen rögzítette, hogy csak az Art. rendelkezéseinek alkalmazása volt indokolt. Kifejtette továbbá, hogy amennyiben a jogalkotó az Art. 164. § (1c) pontjának alkalmazását csak a 2014. január 1-jét követően indult eljárásokban kívánta volna lehetővé tenni, akkor - úgy mint az Art. 164. § (13) bekezdés c) pontját - ekként léptette volna hatályba és rögzítette volna, hogy az elévülés nyugvása csak a 2014. január 1-jét követően indult ügyekben alkalmazható.

[10] Mindezek miatt az elsőfokú bíróság által az adómegállapításhoz való jog elévülése nem lett volna megállapítható, ezért a határozat megváltoztatása jogszabálysértő. Kérte az új eljárás során arra kötelezni az elsőfokú bíróságot, hogy a 2011. és 2012. évet érintő alperesi megállapítások során a jogszabályi előírásoknak megfelelően járjon el.

A felülvizsgálati ellenkérelem

[11] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmét késeselemmel nyújtotta be, és figyelemmel a felperesi igazolási kérelem elutasítására is, a felülvizsgálati kérelem hatálytalan.

Kúria döntése és jogi indokai

[12] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

[13] A Kúria a jogerős ítéletet – a bizonyítás és vizsgálat hivatalbóli elrendelésének körén kívül – a felülvizsgálati kérelem, a csatlakozó felülvizsgálati kérelem, és a felülvizsgálati ellenkérelem keretei között vizsgálhatja felül [Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdés], tehát a jogszerűségi vizsgálat a kérelemben megjelölt jogszabálysértésekre terjedhet ki.

[14] A vita a felek között az Art-ban szabályozott, a büntetőeljárás tényével kapcsolatosan bevezetett, az elévülés nyugvására vonatkozó rendelkezés alkalmazása körül

alakult ki, miután e rendelkezés, vagyis az Art. 164. § (1c) bekezdése 2014. január 1. napjától hatályos, és azt az Art-ba beiktató Módtv., annak is a 346. § (4) bekezdése csak azt mondta ki, hogy ezen (új) törvényi rendelkezése 2014. január 1. napján lép hatályba.

[15] A felülvizsgálati kérelemben foglaltak alapján ezért a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban azt kellett vizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás tényével (nyomozás elrendelése tényével) kapcsolatosan bevezetett elévülés nyugvására vonatkozó rendelkezés értelmezése kapcsán jogszerűen foglalt-e állást és ezen értelmezésből helyesen következtetett-e arra, hogy az adott adónemek tekintetében az elévülés bekövetkezett.

[16] Az elsőfokú bíróság megfelelő alapossággal tárta fel és rögzítette ítéletének indokolásában az ügyben e körben irányadó tényállást és abból az idevonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával helytálló jogi következtetést vont le, azzal a Kúria is egyetértett.

[17] Elsődlegesen rámutat arra, hogy mind az elsőfokú bíróság ítélete, mind az alperes felülvizsgálati kérelme a Kúria Kfv.I.35.195/2014/4. számú eseti döntést emelték ki. Az ítélet erre a döntésre úgy tekintett, mint amely az elévülés szabályaival foglalkozott egy korábbi Art. módosítás kapcsán, az alperes pedig azért hivatkozott rá, mert álláspontja szerint az abban foglalt, ismertetett indokolás a jelen ügyben kifejtetett érvelést erősíti.

[18] A tényállás annyiban eltérő a hivatkozott eseti döntésben és a jelen ügyben, hogy a korábbi döntésben értelmezett egyik jogszabályhely, az Art. 189. § (2) bekezdése tartalmazta az eljárás megindulására vonatkozó kitéletet ("a 2012. január 1-jén vagy azt követően indult eljárásokban kell alkalmazni"), míg a perbeli esetben a Módtv. 346. § (4) bekezdés csupán annyit rögzített, hogy a Módtv. 181. §-a (amely az Art. 164. § (1c) bekezdését beiktatta) 2014. január 1-jén lép hatályba. A korábbi eseti döntés középpontjában ezért az állt, - és a felperes által a per során hivatkozott BH 2015 115. számon közzétett döntés is erre utalt vissza - hogy az eljárás megindulását tekintik meghatározónak az elévülés meghosszabbítására vonatkozó szabályok, így az értelmezéskor azt kellett figyelembe venniük az eljáró tanácsoknak azokban az ügyekben, hogy a megismételt adóhatósági eljárás megindulása vagy az alapeljárás megindulása időpontjának van-e jelentősége az elévülés meghosszabbodását bevezető rendelkezés alkalmazásakor. Ebben a kérdésben foglaltak úgy állást, hogy nem az új eljárásnak, hanem magának az eljárásnak (alapeljárásnak) a megindulását tekintette meghatározónak az akkor beiktatott Art. 189. § (2) bekezdése. A jelen esetben irányadó hatályba lépést kimondó konkrét előírás, a Módtv. 346. § (4) bekezdése csak a 2014. január 1. napját említi, ezért a bíróságnak kellett elvégezni annak az értelmezését, hogy a Módtv. 181. §-ával beiktatott Art. 164. § (1c) bekezdése a hatálybalépését követően indult ügyekben vagy a már folyamatban lévő ügyekben is alkalmazandó. Ehhez az értelmezéshez annyiban hívta fel a Kfv.I.35.195/2014/4. számú eseti döntésben foglaltakat a jogerős ítélet, hogy a korábbi döntés is foglalkozott a Jat. 15. § (1) bekezdés a) pontjával is az elévülés kérdésével összefüggésben.

[19] Ellentétben tehát az alperes felülvizsgálati kérelmében foglalt érvelésével, a Kfv.I.35.195/2014/4. számú döntés nem mondta ki általánosságban, hogy a Jat. 15. § (1) bekezdésben foglaltakat ne lehetne együtt értelmezni az abban az ügyben irányadó Art. rendelkezéssel. Annyit állapított meg, hogy a hatályon kívül helyezés (az új eljárás) egy 2011-ben megindult jogszabálysértő módon lefolytatott eljárás következménye, ami semmiképpen nem új tény, illetve új jogviszonyt nem keletkeztetett, vagyis nem találta alaposnak azt az alperesi érvelést, mely szerint az új eljárásra utasító döntés a Jat. 15. § (1) bekezdés a) pontja szerint keletkezett ténynek lenne tekintendő.

[20] Az elsőfokú bíróság ezért a Módtv. 346. § (4) bekezdése, mint az Art. 164. § (1c) bekezdését hatályba léptető rendelkezés értelmezésekor ezért helyesen hívta fel a fenti kúriai döntést a Jat. 15. § (1) bekezdés a) pontjával összefüggésben.

[21] A Jat. 15. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a jogszabályi rendelkezést - ha jogszabály eltérően nem rendelkezik - a hatálybalépését követően keletkezett tényekre és jogviszonyokra kell alkalmazni.

[22] A perbeli esetben abból kellett kiindulni, hogy az elévülés anyagi jogi rendelkezésnek tekintendő (Kfv.I.35.356/2018/11.), és 2011. és 2012. meghatározott időszakait érintő adókötelezettségeket vizsgált az adóhatóság, tehát a 2014. január 1-jén, az elévülés nyugvására vonatkozó szabály (Art. 164. § (1c) bekezdés) hatálybalépése idején az adómegállapításhoz való jog elévülése az adott adónemek tekintetében már megkezdődött. A bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés megkezdésére 2013. augusztus 8. napján került sor. Mindezekből következik, hogy a Jat. 15. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a jelen ügyben nincsenek olyan tények és jogviszonyok, amelyek az új Art. rendelkezés 2014. január 1-jei hatálybalépését követően keletkeztek volna, ezért az Art. 164. § (1c) bekezdése nem alkalmazható a perbeli esetben. Ez a szabály (a büntetőeljárás tényével kapcsolatos elévülés nyugvása) a hatálybalépését követően (2014. január 1. napja) keletkezett tények és jogviszonyok, ezekre vonatkozóan megindult eljárások tekintetében alkalmazható.

[23] A Kúria nem értett egyet az alperes által a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott Art. 182. § (1) bekezdésében foglalt előírás olyan értelmezésével, mint amely a Jat. 15. § (1) bekezdésében foglalt "jogszabály eltérő rendelkezését" jelentené, vagyis amely lehetővé tenné az új Art. szabálynak a hatálybalépését megelőző alkalmazását. Az Art. 182. § (1) bekezdése az Átmeneti szabályok között nyert elhelyezését, és magának a jogszabálynak, az Art-nak a 2004. január 1-jei hatályba lépése óta változatlanul rögzíti, hogy "E törvény rendelkezéseit kell alkalmazni a hatálybalépésekor jogerősen el nem bírált ügyekben, továbbá a hatálybalépést követően az azt megelőző időszakra teljesítendő, illetve esedékessé vált kötelezettségekre azzal, hogy ha a jogszabálysértés elkövetésének időpontjában hatályos rendelkezések az adózóra összességében kevésbé terhes bírság-, pótlékfeltételeket határoztak meg, a kötelezettségekre legfeljebb az elkövetéskor hatályos törvényben meghatározott legmagasabb mérték alkalmazható."

[24] A fentiekből következően az Art. 182. § (1) bekezdése magának az Art-nak - mint az adózás rendjéről szóló 1990. évi XCI. törvényt felváltó jogszabálynak - a hatálybalépésével kapcsolatosan rendelkezik az átmeneti rendelkezésekről takarja és nem az egyes módosító rendelkezésekkel, külön-külön hatálybelépési időpontokkal beiktatott új Art. előírások átmeneti rendelkezéseire vonatkozik.

[25] Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a Módtv. rendelkezett saját átmeneti rendelkezésekkel. A Módtv. 188. §-a az Art. 200. § -át kiegészítette a hatálybalépésre vonatkozó átmeneti rendelkezésekkel, meghatározva, hogy mely módosított jogszabályi rendelkezéseket kell például a folyamatban lévő eljárásokban alkalmazni. A perrel érintett Art. 164. § (1c) bekezdése vonatkozásában illet nem tartalmazott.

[26] Minderre tekintettel az alperes felülvizsgálati kérelme nem volt megalapozott. Az elévülés nyugvása ezen szabályának alkalmazása a jogalanyra a jelen eljárásban alkotmányos szempontból is hátrányos lenne. Az Alkotmánybíróság 2021. június 1-jei IV/1689/2019. számú, a visszaható hatályú jogalkotás tárgyában hozott határozata [29] bekezdésében megállapította, hogy " 2.1. Az Alkotmánybíróság korábban rögzítette, hogy az ad malam partem visszaható hatály tilalma elsősorban a normaalkotással szemben megfogalmazott elvárás, hiszen a jogbiztonság elvéből vezethető le a visszaható hatályú jogalkotás tilalma is, amelynek magját a jogalkotási törvényben is megfogalmazott azon tilalom adja, mely szerint a jogszabály a kihirdetését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget és nem nyilváníthat valamely magatartás jogellenességét {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [106]; 3051/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [15]}. Az Alkotmánybíróság utalt arra is, hogy alaptörvény-ellenesség nemcsak jogalkotással, hanem a visszaható hatályú szabályalkalmazással összefüggésben is felvethető, ha a jogviszony vagy a jogvita létrejöttékor még nem létező - vagy nem hatályos - előírás alapján bírálnak el egy ügyet {3051/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [16]; 3314/2017. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [32]}.

[27] Mindezekre figyelemmel a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[28] A büntetőeljárás tényével kapcsolatosan bevezetett elévülés nyugváására vonatkozó, 2014. január 1-jétől hatályos Art. 164. § (1c) bekezdésének rendelkezése a hatálybalépésekor már folyamatban lévő adóhatósági eljárásban nem volt alkalmazható.

Záró rész

[29] A Kúria tárgyaláson kívül határozott, figyelemmel arra, hogy a Kp. 115 § (2) bekezdése alapján irányadó Kp. 107. § (1) bekezdése szerint nem kérte tárgyalás tartását az alperes.

[30] Az alperes pervesztes lett, de a felperes felülvizsgálati ellenkérelme hatálytalan, ezért felülvizsgálati eljárási költségről a Kúriának rendelkeznie nem kellett.

[31] A felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad az alperes illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja szerinti személyes illetékmentességére tekintettel, a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján.

Budapest, 2021. október 21.

Dr. Darák Péter s.k.a tanács elnöke, Ságiné dr. Márkus Anett s.k. előadó bíró, Dr. Demjén Péter s.k. bíró